

6. Lovens anvendelse på særlige typer af kreditaftaler

6.1. Ifølge direktivets art. 2 er der mulighed for, at medlemsstaterne kan bestemme, at reglerne i direktivet ikke skal finde anvendelse på en række nærmere opregnede typer af kreditaftaler. I det følgende gennemgås de forskellige undtagelsesmuligheder.

6.2. Direktivet finder ikke anvendelse på kreditaftaler, der først og fremmest er bestemt til *erhvervelse eller bevarelse af fast ejendom* eller som er bestemt til *opførelse, modernisering eller forbedring af en bygning*, jf. direktivets art. 2, stk. 1, litra a. Efter ændringen af lov om realkreditinstitutter i forbindelse med kartoffelkuren ydes der ikke længere kreditforeningslån til andre formål end de i bestemmelsen opregnede. Der ydes således ikke længere kreditforeningslån til forbrug. Det vil i praksis sige, at alle kreditforeningslån er undtaget fra direktivet. Hvis realkreditloven ændres, således at det igen bliver muligt for realkreditinstitutter at yde lån til andre end de nævnte formål, vil sådanne kreditter imidlertid være omfattet af loven.

Omfattet af bestemmelsen er endvidere alle andre former for prioritetslån, der optages til brug for de nævnte formål.

Undtagelsesreglen er indarbejdet i lovforslagets § 3, stk. 1, nr. 1. Efter forslaget er det dog ikke tilstrækkeligt, at kreditten »først og fremmest« er bestemt til et af de nævnte formål, idet dette ville åbne betydelige muligheder for omgåelse af loven. Det foreslås derfor, at undtagelsen kun skal finde anvendelse, når kreditten udelukkende ydes med henblik på et af de nævnte formål.

6.3. Direktivet finder endvidere ikke anvendelse på kreditaftaler, hvor forbrugeren skal tilbagebetale kreditten inden for en periode *på højst 3 måneder*, jf. art. 2, stk. 1, litra g, 1. pkt. Bestemmelsen må ses i sammenhæng med, at enhver form for faktisk henstand er omfattet af direktivet.

Undtagelsen er indarbejdet i forslagens § 3, stk. 1, nr. 2.

6.4. Direktivet undtager også rente- og omkostningsfrie kreditter, jf. artikel 2, stk. 1, litra c.

Lovens regler om kreditgivers oplysningspligt bør efter Justitsministeriets opfattelse ikke finde anvendelse, hvis kreditten er omkostningsfri. Visse af reglerne om oplysningspligt vil helt naturligt ikke kunne finde anvendelse for disse kreditter, men i øvrigt synes der ikke burde stilles de store krav til kreditgiveren, når der ikke betinges vederlag for kreditten.

Lovens øvrige regler, f.eks. om beskyttelse af forbrugeren ved kreditorskifte, bør derimod også finde anvendelse ved omkostningsfrie kreditter. Det foreslås derfor, at lovens kapitel 2 ikke skal gælde for kreditaftaler, hvor kreditgiveren ikke betinger sig vederlag for kreditten.

6.5. Ifølge direktivets art. 2, stk. 1, litra b, finder direktivet ikke anvendelse på *lejekontrakter*, bortset fra sådanne hvori det fastsættes, at ejendomsretten overgår til lejeren ved kontraktens udløb.

Bestemmelsen svarer til kreditkøbslovens § 2, stk. 2, og den er medtaget i forslagens § 6, stk. 2.

6.6. Medlemsstaterne kan i samråd med Kommissionen undtage visse former for kredit, der ydes til en lavere rente end markedsrenten, og som ikke tilbydes offentligheden i almindelighed. Ifølge en erklæring til rådsprotokollen afgivet af Ministerrådet og Kommissionen omfatter denne bestemmelse kreditter, der ydes som led i 1) forholdet mellem en arbejdsgiver og en arbejdstager, 2) velgørenhedsarbejde og 3) den virksomhed, der udøves af forsørgelsesforeninger, låneforeninger, forbrugerkooperativer og lignende institutioner.

De nævnte kreditformer må vel antages at forekomme i Danmark, ligesom der også kan tænkes at være låneforeninger, forbrugerkooperativer og lignende institutioner i Danmark, der falder ind under denne bestemmelse. Der er i forslagens § 52, stk. 2, medtaget en bemyndigelse fra justitsministeren til at undtage de nævnte kreditter fra lovens anvendelsesområde.

6.7. Herudover giver direktivet mulighed for at undtage kreditaftaler med et bestemt indhold i en række tilfælde.

Kreditaftaler eller kredittilsagn, der er sikret ved pant i fast ejendom, er i hovedsagen undtaget fra direktivet og kun underkastet reglen i artikel 3 om oplysningspligt ved markedsføring, jf. artikel 2, stk. 3, og nedenfor under punkt 8. Denne regel har kun selvstændig betydning for kredit, der ydes med henblik på andet end erhvervelse, forbedring m.v. af fast ejendom, idet kreditten i modsat fald vil være omfattet af undtagelsen i lovforslagets § 3, stk. 1, nr. 1. Justitsministeriet har imidlertid ikke fundet grundlag for at udnytte denne undtagelse, idet der også i forbindelse med disse kreditter er behov for, at forbrugeren får oplysning om de årlige omkostninger i procent m.v.

6.8. Direktivet omfatter som udgangspunkt heller ikke kreditter i form af træk på *en løbende konto*, der indgås *med et kredit- eller finansieringsinstitut*, jf. direktivets art. 2, stk. 1, litra e. Direktivets art. 6 finder dog anvendelse på de nævnte kreditter.

Industriministeriet har over for Justitsministeriet peget på, at denne undtagelsesmulighed for så vidt angår kassekreditter ikke bør udnyttes, idet alle kreditgivere bør stilles lige. I modsat fald skabes der en konkurrenceforvridende situation, der modvirker den oplødnings af grænserne inden for den finansielle sektor, som finder sted for tiden. Det vil desuden være vanskeligt for forbrugeren at sammenligne for-